

ler, og som har været gældende i over 40 Aar, nemlig at Jagtretten tilhører Grunden, og hvor den en Gang er forenet med Grunden, kan den ikke adstilles derfra. Jeg kan ikke indse, hvorfor man har vedtaget denne Bestemmelse; den er jo ligesom stridende mod den gældende Ret. Det er endnu den gældende Ret, at man meget godt ved Salg af Gaarde til Arvesætte eller Ejendom kan forbeholde sig Jagtretten. Det er staaet fast i en Højesteretsdom af 25de Marts 1887, at man meget godt kan forbeholde sig Jagtretten. Det forekommer mig ogsaa, at Bestemmelsen i det hele taget gaar ligesom ud paa at ville betragte de mindre Grundejere som umyndige, idet man har frygtet for, at de ikke skulde have tilstrækkelig Modstandskraft til at modrette sig, hvis en større Grundejer eller Godsejer skulde ville paa en vis Maade nøde dem til at afstaa Jagtretten. Det kunde være god Latin for 40 Aar siden, men nu om Stunder ere de mindre Grundejere saa selvstændige, at man vistnok meget godt kunde overlade dem fuld Kontraktfrihed paa dette, som paa saa mange andre Omraader. At Jagtretten ubetinget skulde følge med Arvesætte, antager jeg ikke, at Landstinget paa nogen Maade vil kunne gaa ind paa. — I § 4 er der dernæst stillet den Forandring, at den nu gældende Lovgivning er bleven ændret dertil, at man nok kan bortforpagte Jagten paa sin Grund til andre „for sin Besiddelsestid eller et vist Aaremaal, dog ikke over 5 Aar,“ medens den gældende Ret har 10 Aar, og Landstinget i sin Tid havde vedtaget 15 Aar. Det er ganske vist kun en mindre Forandring, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at naar man vil forpagte en Jagtret, er 5 Aar en lovlig kort Tid til at skabe en Wildtstand i. Der gaar flere Aar hen, og man maa anvende Beføstninger, for at faa en ordentlig Wildtstand, og naar de 5 Aar saa ere gaaede, skal man af med Jagtretten. Det vil medføre, at man ikke godt vil kunne benytte dette Alternativ; i ethvert Tilfælde maa man holde sig til Besiddelsestiden.

I § 5 har man udeladt en Bestemmelse, som jeg synes var ganske heldig. § 5 gaar ud paa at bestemme, at man ikke maa udøve Jagtretten ved Badning paa Forstranden langs med Kyststrækningen, men Landstinget havde her vedtaget den Tilføjeelse „eller ved Færdsel paa Ijen langs med denne“. Det har man udeladt i Folketinget. Jeg kan ikke indse Grunden dertil; der er ingen Mening i at man kan gaa paa Ijen, maaske kun en halv Alen fra Strandkanten, medens det er forbudt, naar der ikke er Ijs, at gaa

og vade. Der forekommer mig at være noget modstridende i ikke at have begge Bestemmelser.

Med Hensyn til den Ret, som i § 6 indrømmes Jordbrugeren til at ødelægge de saakaldte stadelige Dyr og Fugle, har man jo her indført en Bestemmelse, hvorefter man giver Tilladelse til at benytte to Fangstredstaber, som Landstinget mente, det ikke var rigtigt at benytte, nemlig Wildtsnarer og Doner. Hvad Wildtsnarerne angaa, anser jeg det for at være højt uheldigt at benytte dem; Wildtsnarerne navnlig kunne ofte afstedkomme baade Ulykker og Ulemper, og der er derfor ikke nogen Grund til at tillade denne efter min Mening lidet jagtmæssige Maade at fange Wildt paa. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, at man udelod Bestemmelsen om Wildtsnarer. — Jeg skal gøre opmærksom paa, at der i den samme Paragraf staaer, at „det er tilladt i og ved ferske Vand, hvori Fiskeri drives, at fange og dræbe Oddere og Hejrer“. Det er mærkeligt, at der ikke staaer, hvem det er, det tillades; saaledes som Bestemmelsen staaer, maa man tro, at det er enhver tilladt, og det mener jeg, man ikke kan gaa ind paa. — I § 7 er der foretaget et Par Forandringer, som jeg anser for at være mindre heldige. Paragraffen omhandler den Forpligtigelse, som den jagtberettigede har til at stifte Jordbrugernes Fred „for Kronvildt og Daavildt, og samme Forpligtelse paahviler den jagtberettigede med Hensyn til Raavildt i den Tid, dette ikke er fredet“. Efter Forslaget, som det her blev vedtaget, skulde der gives den jagtberettigede en Frist paa 3 Dage til at opfylde denne Forpligtelse i; men man har i Folketinget udeladt disse Ord, saaledes at der nu ikke findes nogen Tidsfrist. Jeg tror nu, at det er mindre heldigt for Jordbrugeren; thi naar der ikke findes nogen Frist i Loven, maa Domstolene ved et Støn afgøre, om den vedkommende jagtberettigede har haft en passende Frist til at opfylde sine Forpligtelser i, og det kan meget godt være, at Domstolene komme til det Resultat, at det skulde være langt mere end de tre Døgn; medens der, naar det i Loven staaer, at han skal opfylde sine Forpligtelser inden tre Døgn, er noget bestemt, som den jagtberettigede skal rette sig efter. Der er dernæst kommen en mærkelig Bestemmelse ind i § 7, idet der staaer, at hvis den jagtberettigede ikke opfylder sine Forpligtelser, og altsaa Jordbrugeren faar Lov til at skyde det Wildt, der gør Skade paa hans Marker, skal dette tilfalde Jordbrugeren. Det er en helt ny Erhvervsmaade af Wildt, som man hidtil ikke har